

CZIGÁNY GYÖRGY VERSEI

A D A G Á L Y F Ü R D Ő B E N

Fejét boldogan fúrja a tisztító
tűz kénes illatába. Mélységek,
elhantolt világok szűrik a forrást; így jó —
zuhog a test ráncaiban, éget!
Víz, víz, víz: forró zápor! Hajlott
gerincére omlik egy karcsú vízszugár —
ennek örül s hogy új levelet hajtott
a filodendron fenn a ruhatár
előtt. Fémtestű napraforgóból szakad
az eső! — Álmos kövek fűtik: egy vén
munkás mereng a csempék, üvegfalak
tükreiben a fürdő történelmén.
Egykor a Váci úti „hétház” járt ide.
Egy vascső volt ledugva, kád
helyett gödör, vetkőzni se
más: bozót csak. Lovak, libák
fürödtek itt és éjjel
félíg-alva — sápadt cigánylányok.
Szoknyáikat széjjel
szórták a gőzben ingó árok
alján — heverték, mint a gyík,
pihegve a sűrű holdvilág
mélyén. — Egy asszony itt mosta hajnalig
halott gyereke holmiját.

S U R S U M C O R D A

Világtalan tél csöndje
— test és test —
csönd heves gyümölcse
— árvíz alatt
kiterített ország
virágozva, guzsba kötve —
test és test
mintha megbotoznák

vágyban rándul össze
s túri tehetetlen
örömét — kitárulkozik
a sebekben
és leomol
egyetlen mozdulatig
egyszerűsödve.

Biztos nemlét s termő
diadal ébren
kulcsolódik, íme:
kereszt és lány
férfi és kereszt
egymáson megfeszítve —
egyetlen reflexig alázva.
Lélegzetében
örök világosság
mélyén a gyönyör
diktatúrája
— test és test —
miben összeroskad
egy évmilliárd.
Dereka bomló, erjedő
növény — szíve:
világkezdeti tárgy.

Nem távolodva
nem közeledve —
eszelősen lelassult jégeső
üt sebeket
a tompa,
mezítlennél védtelenebb
csendbe.

B A L L A D A

Hiába csákány s tíz
kőröm — hajában
örök a vakolat
Keze a fal ívén
cikáz — megfeszült
derékkal dül hanyatt
Diadalmas a kő
hullámszik testén
veri a boltozat
Virágai a vér —
kövek közönyén
ziháló mozdulat
Öt roppant emelet
ellen tíz kőröm
remény feszít falat

Szívemben remegés
néma falomlás
a testvérpillanat
Segíts remény — időm
kevés levegő
az omladék alatt.

E G Y F Ű S Z Á L

Szívedben a vízőzön
iszonyával az öröm
csendje is nő — hullámozó
nyájad: az izmaid
pásztor gyönyörök hajtják
hasadról föl a bordák
remegő jászolához.
Örök fa-dobogásra
fülelsz: kamrádban dolgozik
— a halálhoz
ringatva szoktat,
de nem tud rólad
a szív, makacs favágó.
Megaláz olykor
a lélegzet magánya —
egy fűszál hajlik mosolyodból
a dudorászó pusztulásba.